Боже, незнаен Боже, ти който наказваш тия, които обичаш, бъди благословен! Боже, ти който изпитваш своите чеда, за да ги пречистиш, бъди благословен! Христе, Христе, сине Божи! ти, който приемаш смирено трънения венец и червения плащ на присмеха и жезъла на земната земеборна власт, ти, който искаш да сринеш в дъх земя тия, които те поругаха, защото стоеше над тях и всичко тяхно, бъди благословен! Изпитанията ме направиха силен и мъдър, страданието ме зрели и укрепи. Сам бих могъл сега да понеса грехата на цял народ, ако не знаех да понеса своята човешка участ... Аз ще платя греховете на братята си, ще изкупя неразумствата на дедите си... Изкупление! Това е моята съдба. Аз намерих вече своя път... Благодаря ти, Боже, че ми посочи моя верния път...

Рескупорис дълго стоя коленичил с чело сведено до земята, разтърсен от радостни ридания, пречистен и окрилен. Там, обратно в родната земя, там бе мястото му, сред страдалците братя, заедно с тях да носи кръста на страданието. Той беше избягал роб, той можеше да подкупи пазачи и надзиратели, защото имаше с рити съкровища, сега можеше да минава под чуждо име и чужда народност като свободен човек, докато тия, които страдаха по неговата вина вървяха в непосилна мъка голелото на мелницата за жито, копаеха рудите в планините, строеха крепостни стени и настилаха пътища, за да пътуват надменните поробители, за да пазят богатствата на господарите си, за да леят кръвта си по далечни и незнайни земи, за величието и славата на Рим...

Рескупорис съблече богатата си сирийска одежда и дяна робската дрешка /отива да се предаде като избягал роб и го пращат в мините/